

Dnevnik

/ PETEK, 30. JANUAR

13 dni do premiere

K zavesti pridem malo po peti zjutraj, čeprav sem šla spat pozno, prepozno. Toliko časa vrta po glavi, da ni več druge kot vstati. Ino ob-stati. Resno, zadnje dni me skrbi, da se bom kar prekucnila! Preden grem v službo, pogle-dam zadnjo različico dokumentarca v delu in pustim komentarje za montažo. Potem zbudim otroke, najtežje delo, še vedno se mi smilijo, siromaki, ko jih mečem izpod toplih kovtrov. ZaPisane gore, film o 130 let stari reviji **Planin-ski vestnik**, ki še vedno izhaja in je v top formi, vitalna, da je kaj, me obseda že poldrugo leto. Vrgla sem se v to, bolj s srcem kot z glavo, zdaj pa plačujem davek. Drugi smučajo, jaz pa grejem stolček v montaži, dan na dan. Ko me za radijsko oddajo vprašajo, zakaj za vraga to počnem, odgovorim tako klišejsko, da se sama sebi zdim smešna: ker verjamem, da je delo za kulturo in skupnost pomembno. A, dej, neha! Po službi se oglasim v montaži, da še enkrat pregledam odjavno špico. Ker smo majhna ekipa, se delo bolj slabo razdeli in na enega pade preveč. Ukvarjam se s producerskim delom, medtem ko moj sodelavec pili še zadnje detailje. Skrbi me, ker smo pozni in nimamo več veliko časa za popravke. Načrt je bil dober, film bi moral že zdavnaj biti lep zapakiran na serverju v Cankarjevem domu, pripravljen na premiero. Poskušam ohraniti mirne živce. Dan ima premalo ur, da bi si vzela čas zase. Petkov večer posvetim podnapisom namesto možu.

/ SOBOTA, 31. JANUAR

Medtem ko se še vedno ubadam s podnapisi, je film v barvni korekciji in zvokovni obdelavi. Ker se dobro najdem med črkami, vloga lektorice doleti mene. Če sem film že napisala in režirala, pa res ne bi smel biti problem urediti teh nekaj deset strani izjav! Napaka. Pri napaki. Vseee je treba stokrat preveriti. Nič ni podarjeno. Sedim med zasloni s slušalkami na glavi in že n-tič gledam te srčne ljudi, uredništvo te častljivo stare revije, ki smo jih posneli, hm, predlansko jesen. Pri filmu nič ne gre hitro, samo čas. In denar, ta kopni kot pomladni sneg, če ga je sploh kaj. Letos je bolj švih. Ob filmu se še vedno zabavam, kar je dober znak. Mogoče me telo opozarja, da pre-hajam v norost. Danes ni treba v službo. Otroci gredo na izlet s taborniki in meni je podarjeno dopoldne, ki ga zmečem v delo. Vmes obiščem omaro in iščem obleko za svečan dogodek, ki me čaka naslednji konec tedna. Z grozo ugo-tovim, da ni nič pametnega. Mož me povabi na kosilo, pred tem pa zavijem v prvo trgovino s kolikor toliko spodobnimi oblačili. Nisem izbirčna – vseč mi je preprosto in lično, zato izberem dolgo šusteče krilo, elegantno plete-nino in balerinke. Mož se strinja in takoj sem boljše volje. Za silo se sprostim, a pol mene je ves čas pri filmu. Popoldne me direktor Med-narodnega festivala gorniškega filma Silvo Karo nežno pocuka za rokav, kdaj bomo posla-li film. Samo na to še čakajo. Čez dvajset dni je premiera. Z nasmeškom na obrazu in s tesno-bo v srcu mu zagotovim, da v kratkem. Koga vlečem za nos?!

/ NEDELJA, 1. FEBRUAR

Imam famijljo. Mož in tri sinove, od 6 do 48 let. S famijljo se gremo čudno igrati. Če ne ustvarjam, sem zoprnja, če ustvarjam, sem od-sotna in zo zoprnji drugi. V vsakem primeru je neko zoprn, torej ... Raje ustvarjam. Podarim jim dopoldne, a me takoj po kosilu že pokliče delo. Na festivalu sem inventarna številka že skoraj 30 let. Skrbim za pogovore z gosti, na-povedujem, pišem tekste ... In se za en teden v februarju tako rekoč preselim v Cankarjev dom v Ljubljani. Pa vendar je najlepše, kadar sem tam kot avtorica - in tudi letos bo tako. Ob okroglem jubileju pripravljamo razstavo foto-grafij in festivalskih plakatov. Pišem besedi-lo in podpise za razstavo, PDF-j letijo sem in tja. Lepa razstava bo. Proti večeru pobežnem v gozd, da ohranim mirno jedro, in se izpo-vem svojem najljubšemu drevesu. Ta hrast ve- več kot možu. Na povratku dobim idejo za zgodbo, ki bo morala počakati na boljše čase.

Ta hrast ve več kot moj mož

Ilustracija: Manca Krošelj

/ PONEDELJEK, 2. FEBRUAR

10 dni do premiere

Naročniku filma, **Planinski zvezji Slovenije**, in nekaterim glavnim akterjem pošljemo skoraj končan film v predogled. Napeto pričakujem odziv - in vsaj dve uri se ne zgodi nič. Živčna sem kot pes, pogledujem na telefon vsaki dve sekundi in si grizem ustnice. Preden se lotim nohtov, pride prvi mejl, potem me zasujejo čestitke in navdušenje nad videnim. Odvali se gromozanska skala. Skoraj že odpiram drugi šampanjec (prvega sem, ko je šel v eter trailer za film), ko me pokliče kolega, soredizer, mon-tažer, multipraktik Andrej Podbevšek in me prizemlji s podatkom, da je treba najti angleško lektorico. Umetna inteligenca je prisrč-na stvar, a čez človeško pamet je nil Po službi letim v prestolnico na RTV, kjer posnameva izjavo za Osmi dan in in Kulturne na Valu 202. Ponosno razložim, da uredništvo na pol pro-stovoljno in z velikim zagonom ustvarja vr-hunsko mesečno revijo, na 130 let podlage. V

vsem tem času je prenehala izhajati samo med prvo svetovno vojno, med drugo pa se je uredništvo preselilo iz Maribora v Ljubljano in tam ostalo. Kljub hudim časom so izšli vsak mesec. Čutim veliko odgovornost do teme, do uredništva in do gledalcev.

/ TOREK, 3. FEBRUAR

V šoli beremo Prešerna in uživam kot že dolgo ne. Slep je, kdor se s petjem ukvarjal! Kaj šele s filmom! On živi, umrje brez dnarja. O Kranjcu in oslih raje ne bi, še dobro, da je bil Prešeren tudi malo optimist. Na zadnjo steno učilnice sem si dala napisati verz, ki me dvigne vedno, ko zgleda brezupno. Vendar peti on ne jenja! Po službi ostanem v službi in pripravljam opremo za snemanje izjav za prireditev ob 140. obletnici šole, ki me čaka v aprilu. Ker je v naši ljubi deželi težko živeti samo od kulture, jaz pa imam doma tri vedno bolj lačna usta, pouču-jem slovenščino. Rada sem med mladimi in ne maram birokracije. Šola se mi zdi povsem legi-

Mojca Volkar Trobevšek

je scenaristka, ustvarjalka, moderatorica, učiteljica, hribovka, mati in žena. Ljubi filme, literaturo

in gore (vrstni red nepomemben), ne mara brezdušja in togosti.

timna izbira. Uživam v razredu, včasih se grem tja dobesedno spočit. Mulci me imajo, ne vem, iz katerega razloga, prav radi. Mogoče zato, ker imam tudi jaz njih. Torej, birokracijo sovra-žim, zato se lotim kakšnega projekta, kjer je od mene pričakovana predvsem ustvarjalnost, papirje pa pustim, če se le da, drugim. Imam srečo, da me razumejo. Ko po kratkem večeru otroke spravim spat, me pokliče tista zgodba iz gozda. Če je ne zapišem, bom spet tečna, zato tipkam do poznih ur. Vmes mi Andrej pošlje zadnjo verzijo popravljene špice filma, lektori-ca pa podnapise. Juhej, približujemo se koncu! Zaspim ob našem prvosolcu, potem ko mu berem Karečkov zgodbi. Občudujem Ka-reččka, ker stricu Viliju direkt pove, da ga ne mara.

/ SREDA, 4. FEBRUAR

Mož je cel teden službeno odsoten - in to se zelo pozna. Mulci sicer ubogajo in poskrbijo tudi drug za drugega, mogoče zato, ker slutijo, da je mati na robu živčnega zloma. Že dva dni nisem pometla po hiši, nered se kopiči, v moji glavi pa utripajo vse lučke. Pripravljam se na okroglo mizo o vlogi literature pri oblikova-nju odnosa do okolja in trajnosti. Ne vem, kje so mene našli. Mogoče se jim zdim zanimiva, ker pišem zgodbe iz gorskega sveta. Z njimi, gorami in zgodbami, sem povezana od rojstva - in bolj kot mestna srajca sem gorjanka. Da bo mera polna, sem v petek zvečer vabljena kot slavnostna govornica na prireditev ob kulturnem prazniku. Povabili so me v moje rodno mesto Mengeš in čutim veliko odgovornost. Kaj naj povem? Kako naj izrazim svojo veliko ljubezen do kulture, da ne bom izpadla pate-tično? Po glavi se mi kotlji Kosovel, ki bo ab-solutno glavni akter mojega govora. Odkrijem nekaj novih verzov, ki jih utrjujena gledam v drugačni luči: Ne toži, drug - toži ti je neumno! Trpiš krivico? Trpi jo pogumno! Če mi je težko, sem si kriva sama. To ni nobena krivica. Kaj sem si pa toliko naložila? Morala je dokaj blizu dna, ko me razveseli novica, da bodo ZaPisane gore predvajali na nacionalni televiziji. To me tako podžge, da grem še enkrat pogledat cel film in s sokoljim očesom in naspicnimi ušesi preverim še zadnjič. Potem Andrej film zapa-kira in naredi še zadnji eksport. Film je na poti na festival in zaključeno je veliko poglavje. Uf, odleže mi, ampak za šampanjec sem preveč utrujena.

/ ČETRTEK, 5. FEBRUAR

7 dni do premiere

Hrepenenje po gorah se začne že zjutraj, ko skozi okno kopalnice oči počijo na zasne-ženi Kamniških Alpah. Močno sem povezana s temi kupi kamenja in gozdovi pod njimi. Kako si želim tisti odklop, ko samo premikáš telo, dihaš in je cilj jasen: čim prej gori! Nobenih ob-veznosti, nič rokov, mejlov, klicev. Sama skala, nebo, nekaj snega in svež zrak. Iz sanjarjenja me prebudi najmlajši, ki išče nogavice, srednji mi pod nos moli v podpis izjavo za udeležbo na tekmovalstvu, najstarejši zabrunda, da ima po-poldne trening in potrebuje prevoz. Ura priga-nja - in ko se vendarle spravimo iz hiše, se dan šele začne. Planjava se beli v daljavi in obljublja doživetje. Enkrat že, samo ne danes. Na misel mi pride vprašanje novinarja, koliko izletom v hribe sem se morala odpovedati, ko sem se poleg službe lotila projekta dokumentarne-ga filma. Odgovor je se slisal lepo: ni se težko odpovedati, če dobiš priložnost za ustvarjalno delo, dokumentarca ne snemaš vsak dan. A v resnici se je težko odpovedati. Bodrini se z mi-slimi na premiero, na vse zadovoljne obraze, na skupno pot, ki smo jo prehodili v skoraj dveh letih, kolikor je trajal projekt. Gore bodo po-čakale, gore ne gredo nikamor. In spet padem v tisti naval ustvarjalne energije, ki me silijo, da zapišem vse, kar se poraja v mojih zmešanih možganih. Po službi hitim domov, da bi konča-la drevesno zgodbo, še preden se iz šole vrnejo fantje. Polna zanosa sem takoj boljše volje, ko je zgodba napisana. Zdaj bo počivala - in ko bo odležala svoje, se bo pridružila drugim, ki čakajo, da ugledajo luč sveta v knjižni obliki. To pa je že naslednja zgodba, zgodba za jesen ...